

Ние, оркестрантитѣ, бѣхме наредени въ кржгъ. Дюкмеджиевъ застана въ срѣдата на кржга, почука пакъ, и ние започнахме. Сега свирѣхме спокойно и никакъвъ страхъ не хвърляше сѣнка по лицата на свирачитѣ. Пъкъ и нѣмаше защо: свирѣхме не концертни парчета, а обикновени хора. При тѣхъ, все пакъ, може какъ да е. И да се сбѣрка нѣщо, нѣма кой да го преценява: всѣки слуша свирната дотолкова, доколкото му трѣбва за играта. Азъ се поотпустнахъ и съ една особена палавостъ държехъ палкитѣ. Искахъ да дамъ видъ, че и безъ много грижи отъ моя страна, тѣ играятъ по барабанчето и сами подържатъ ритмиката на свирната. И, трѣбва да си призная, тая волностъ даваше особена прелестъ на моето барабанене. Азъ не само чувствавахъ тая прелестъ, но я и виждахъ въ лицето на диригента, който нѣколко пѣти ме погледна съ особено задоволство.

По едно време ми се стори погледа на диригента по-особенъ, по-блѣскавъ и по-усмихнатъ, а и едното му око посмигна многозначително. Въ сѣщия мигъ почувствахъ топълъ дѣхъ по врата си. Азъ неволно се обърнахъ и какво да видя — баща ми. Съ синитѣ си шаечни дрехи, които обличаше само презъ голѣмитѣ зимни празници, и съ калпакъ на глава, той бѣше се спрѣлъ тъкмо задъ мене и радостно ме гледаше. Тогава стана нѣщо съвсемъ неочаквано. Палкитѣ се удариха една о друга, и едната изхвъркна отъ ржката ми надъ главитѣ на оркестрантитѣ. Баща ми разбра вината си и мълчаливо се изхлузи между насѣбранитѣ около насъ. Оркестрътъ спрѣ. Но никой не ми се скара.

Скарахъ се азъ на баща си въ кѣщи.

— Е, нищо де — оправдаваше се татко. Искахъ да ти се порадвамъ малко. Лошо ли съмъ направилъ? Пъкъ и вече се наплатихме: преди азъ ти се карахъ за барабанчето, сега ти ми се карашъ. Похвалиха те хо-